

Redaktionen har modtaget følgende to Indlæg i Forhandlingen om

Tjænestepigernes stilling.

I.

I september- og oktober-numrene af »Kvinden og samfundet« er der rejst en forhandling om tjænestepigernes stilling, og jeg hilser med glæde ethvert forsøg på at forbedre denne, der i mange huse er såre slet.

Når jeg dog har et par ord at indvende, særlig mod ét af de indlæg, der er fremkommet i denne sag, ligger det i, at jeg synes, det skader den gode sag, når man går for vidt eller rettere: bringer sagen ind i et galt spor.

Fru Meyer går ikke ind på spørgsmålet om, hvorledes *lovene* burde være, men taler til husmoderen om hendes *moraliske pligter* overfor tyendet. Jeg er fuldkommen enig med fru Meyer i, at man påtager sig et stort ansvar ved at optage et menneske i *sit hus*; det pålægger én en ganske anden pligt end den, man har overfor en daglejer, der kommer om morgenen og går igen til fyraften. Sit tyende optager man i sit hjem, og ens hjem bliver *dets hjem*. Det er dette, man bestandig må fastholde, og sørge for, at det også virkelig bliver et hjem og et godt og lykkeligt hjem for dem. Fru Meyer har efter min mening gjort ret i at pålægge husmødrene ikke at glemme, at det samme »længselsfulde hjærte«, som hun kender fra sine egne børn også banker hos hendes tjænestepige, og at også hun »drømmer om menneskelykke og kjærlighed.« Man bör behandle sin tjænestepige således, som man vilde ønske, at ens eget barn måtte blive behandlet, hvis man var således stillet, at man skulde sende det ud som tjænestepige, og man bör altid tænke på den moder, der med beklemt hjærte sendte dette barn ud i verden mellem fremmede, og føle, at man skal kunne stå til ansvar overfor hende for, hvorledes man har handlet imod hendes barn!

Men jeg mener, at man godt kan opfylde denne pligt uden, som fru Meyer foreslår, at tage sine piger ind i stuen til sig. Det er smukt at gøre det, men det vil vare længe, inden det bliver det almindelige. Ti det kan ikke nægtes, at det forskellige dannelsesstrin ofte vilde hindre det frie naturlige